

— Видѣхме запалената елха презъ прозореца, видѣхме и многото дѣца около нея. И казахме си съ моето братче: да позвѣнимъ. . . Ще помолимъ домакинитѣ да ни позволятъ да погледаме. . . Повече нещемъ.

— Люцке, донесъ новитѣ дрѣхи на Свиленча. И ония на Венетка. . . Какъ хубаво ще имъ дойдатъ. . . Послѣ се обърна къмъ дѣцата и каза: — Борянке, ти досущъ приличашъ на нашата Венетка, която почина прѣди три години на твоята възраст. А ти, Бойко, ако Свиленчо е живъ и го изправа до тебъ, всѣки ще рече, че сте братчета. . . Двѣ дѣца имахме, изгубихме ги. . . Многомилостивия Господъ-Богъ ни изпраща за утѣха васъ. . . Изпрати ви тая вечеръ, когато се роди Неговия Синъ — Исусъ!

— Борянке, ти ще бждешъ наша мила дъщеря . . . промълви прѣзъ сълзи майката.

— Бойко, ти ще бждешъ нашъ достоенъ синъ, — рече развълнуванъ бащата и се обърна къмъ очуденитѣ дѣца: — Ето вашитѣ другарчета. Богъ ни ги изпрати намѣсто Венетка и Свиленъ.

Разтвори обятия бащата и приюти въ нея сирачето Бойко. Майката обсипваше съ цѣлувки милото лице на Борянка.

— Богъ е великъ, дѣца, и Неговитѣ милости нѣматъ край, както нѣма начало добротата Му.

А. Л. х. Николовъ.

